

ע"פ 2261/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לעורורים פליליים
ע"פ 2261/21

כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ
כבוד השופט י' כשר

לפני:

פלוני המערער:

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית המשפט
המוחזק בחיפה בתפ"ח 18-07-47100-20.10.2020 שניתנו ביום
20.10.2020 וביום 18.2.2021, בהתאם, על ידי
כבוד השופטים כי סעב, י' ליפשיץ וג' ציגלר

תאריך הישיבה: ו' באב התשפ"ב (3.8.2022)

בשם המערער: עו"ד עadal בויראת
בשם המשיבה: עו"ד נעימה חינאוי

פסק דין

השופטת ג' כנפי-שטייניץ:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית המשפט המוחזק בחיפה (השופטים כי סעב, י' ליפשיץ וג' ציגלר) בתפ"ח 18-07-47100, מיום 20.10.2020 ומיום 18.2.2021, בהתאם. בגדירה של הכרעת הדין הורשע המערער בביצוע עבירות מין ואלימות כלפי בת-זוגו דאז (להלן: המטלוננט), ובגין הרשותו בעבירות אלו, הושתו על המערער 5 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלוית.

רקע הדברים

2. המערער והמטלוננט היו נשואים זה לזו תקופה של כשנה בין השנים 2015 ל-2016, בה התגוררו תחת קורת גג אחת. ביום 29.8.2016 עזבה המטלוננט את ביתם המשותף והגיעה לתחנת המשטרה, שם התלוננה כי

עמוד 1

המערער כפה עליה, שני מקרים, יחסית מין בכוח בנגד רצונה. בהמשך, סיפרה אודוט שני מקרים נוספים בהם נוגה המערער באלימות.

3. מהימנות המתלוננת היא העומדת במקד הערעור. בעוד שהמתלוננת העידה במשפטה ובבית המשפט המחויז כי המערער ביצע בה עבירות מין ונוגה כלפיו באלימות, טוען המערער כי לא היה אלים כלפיו ויחסית המין, בשני המקרים שתוארו על-ידי המתלוננת, קווימו בהסכמה. לטענת המערער, המתלוננת גמרה אומר להתרשם ממנה ממניעים שונים ועל כן רקמה נגדו עלילת שווה.

כתב האישום ותשובה המערער

4. ביום 19.7.2018 הוגש נגד המערער כתב האישום המפרט ארבעה אירועים שונים, ואלו עובדותיו:

בחודש דצמבר 2015, במהלך וicot בין בני הזוג, תפס המערער את צווארה של המתלוננת בידו בחזקה, חנק אותה והצמידה לדלת חדר השינה. כתוצאה ממשיעו נגרם למATALוננת אודם בצווארה (להלן: אירוע האלימות הראשון).

במהלך חודש יוני 2016 או בסמוך לכך, במהלך וicot, תפס המערער את חייה של המתלוננת בידו וירק על פניה. בהמשך השליך המערער נעל לעבר המתלוננת וזה פגעה בפניה (להלן: אירוע האלימות השני).

במהלך חודש אוגוסט 2016, עת המתלוננת ישנה בחדר השינה, ביקש המערער לקיים עםיה יחסי מין, והמתלוננת סירבה. המערער הפשיטה בכוח מבדיה, תוך שהמתלוננת צעקה ומנסה להרחקו. בהמשך היכה את המתלוננת בידו והחדיר את אצבעותיו לאייר מינה ולפי הטענה של המתלוננת, שלא בהסכמה, וגרם לה לכאב. המתלוננת צעקה, בכתה וניסתה להרחקו מעלה, ובשלב מסוים עזב המערער את המתלוננת ויצא מן החדר (להלן: אירועהאונס הראשון).

ביום 28.8.2016 בשעה 01:00, לערך, עת שהמתלוננת ישנה בחדר השינה, קרב אליה המערער כשהוא עירום ומשר בשערה. המתלוננת התעוררה והמערער הפשיט אותה מבדיה בכוח ו אמר לה שהוא רוצה לקיים עםיה יחסי מין גם אם אינה רוצה בכך. המתלוננת בכתה, ביקשה מהמערער שיתרחק ממנה וניסתה להרחקו בידיה. המערער אחז בחזקה בכתפי המתלוננת, נשך את גופה והכה אותה, בעוד המתלוננת מנסה להרחקו מעלה. בהמשך, הצמיד המערער את ידי המתלוננת על המיטה, שכוב מעלה כשהוא עירום, פישק את רגליה והחדיר את אייר מינה, שלא בהסכמה. בשלב מסוים חדל ממשיעו ועצב את המתלוננת. כתוצאה ממשיעו של המערער, נגרמו למATALוננת חבלות והמטומות (שטיי דם) על רגליה, ידיה וכתפה (להלן: אירוע האונס השני).

בשל המעשים המפורטים בכתב האישום ייחסו לערער העבירות הבאות: איןוס לפי סעיף 345(א)(1) וסעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); איןוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות חמורות

לפי סעיף 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; ותקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין.

5. בمعנה לכתב האישום, כפר המערער בכל עובdotיו. המערער טען כי לאחר נישואיו למתלוננת, התברר להם שהוא סובל מבעית פוריות המחייבת ניתוח, וכי על רקע זה גמלה בלבו של המתלוננת החלטה לטיים את נישואיהם. כדי לזכות במוחרם הגבוה הגיעו המגיע לה על פי הסכם הנישואין, רकמה המתלוננת, לטענת המערער, עלילת שוו שתקל עליה להתרחש. המערער, אשר צפה את מהלכי המתלוננת, החל להקליט את שיחותיהם, ואף טען כי יש בידו הקלטה שיחה מלאיל אירוע האונס השני ממנה עולה, לשיטתו, כי אונס לא היה (להלן: ההחלטה הלילית). המערער חשש את אירועי האלים המוחסינים לו ובאשר לאירועי האונס הנטענים, טען כי מדובר היה ביחסי מין בהסכם.

עיקרי הכרעת הדין

6. בהכרעת הדין הרשע בית המשפט המוחזק את המערער בכל העבירות שייחסו לו בכתב האישום.

7. בפתח חוות הדעת העיקרית שנכתבה על ידי השופט ג' ציגלר, ציין בית המשפט המוחזק, כי על אף שכותב האישום מפרט ארבעה אירועים נקודתיים ומוקדים ביותר שהתרחשו בפרק זמן קצרים, הרחיב המערער את מסגרת הראיות באופן שעודיעות רבות שנשמעו נסבו על חייהם המשותפים של בני הזוג לאורך תקופה נישואיהם הקצרה. במסגרת זאת הוגשו הקלטות של שיחות בין השניים ממוחדים שונים ונשמעו עדויות של בני משפחה שהיו מעורבים במערכת היחסים ביניהם. בהמשך לכך, ובמסגרת ההחלטה הדרישה, בוחן בית המשפט המוחזק בהרחבה את העדויות הבאות: עדות המתלוננת; עדויות בני משפחתה של המתלוננת; עדות הרופאה שבדקה את המתלוננת לאחר הגשת תלונתה; עדויות שניים מהשותרים שהיו מעורבים בחקירה; עדות המערער; עדויות בני משפחתו של המערער שהיעדו כעדי הגנה; עדות אחד הבורים בהליך הבוררות שהתנהל בין בני הזוג בבית הדין השרעי; ועודותו של מומחה לדת האסלאם. כן בוחן בית המשפט המוחזק את אמרותיהם של המערער, של המתלוננת ושל עדים נוספים במשטרה; הקלטות שביצעו המערער ותמלולן ובן ההחלטה הלילית; תמונות; מסמכים רפואיים; ומסמכים מהליך הגירושין בבית הדין השרעי.

8. לאחר שבחן את כלל העדויות והראיות, קבע בית המשפט המוחזק כי גרסה של המתלוננת לאירועים, כפי שפורטה בכתב האישום, משקפת את האירועים כפי שאירעו בפועל, וכי מעשי הבעילה של המערער לא נעשו בהסכמה. בית המשפט המוחזק התרשם באופן חיובי מעדותה של המתלוננת ומצא את עדותה עקבית, קוהרנטית ואמונה. כן קבע כי המתלוננת השתדלה לדין בפרטים ולא הפריזה או העצימה את האירועים, כי מיקדה את האירועים בזמןם, נסיבות ומקומות ספציפיים, ולא נמצא בדבריה סתיות של ממש. בית המשפט המוחזק הוסיף וקבע, כי גרסהה של המתלוננת נתמכה בראיות חיצונית ובן שיחות שונות שהוקלטו על ידי המערער אשר המתלוננת כלל לא הייתה מודעת להחלטתן, ומהן ניתן ללמוד על התנהגותו האלימה של המערער כלפי המתלוננת, ועל יריקות שירק לעברה.

בית המשפט המוחזק מצא כי תוכן ההחלטה הלילית מחזק דזוקא את גרסהה של המתלוננת. בית המשפט המוחזק ציין כי אף שהמתלוננת לא צינה באותה שיחה מפורשת שנאנסה על-ידי המערער, נשמעות בההחלטה אמירות שונות התומכות בגרסתה, ובן שאלתה "מצטער על מה עשית בי?", וכן אמרותיה "באת להרים אותי" "אני לא זונה שלך". ציין כי ההחלטה כוללת גם דיון בינה לבין המערער בנוגע לשאלת האם הדת מאפשרת לבעל לקים יחסי מין עם אשתו בכוח בניגוד לרצונה.

חיזוק נוסף למסתנה של המטלוננט מצא בית המשפט המחויז בסימנים שנוטרו על גופה של המטלוננט. כך, בתמונות שצולמו לאחר אירוע התקיפה הראשון נראים סימנים על צווארה וסנטרה של המטלוננט התואמים לתיאור החניקה. גם הסימנים שנמצאו על גופה לאחר אירוע האונס, כפי שנצפו על ידי בני משפחתה, הוכיחו שבגופה את הودעתה והרופאה שבדקתה אותה בסמוך לאחר האירוע, נמצא תואם את תיאורה באשר לאופן שבו בוצעו המעשים.

עדות המטלוננט נתמכה גם בעדות בני משפחתה אשר העידו על עזיבת המטלוננט את ביתה לביתה לחודש ימים בעקבות אירוע התקיפה הראשון וחרזרה לבית בני הזוג רק לאחר סולחה שנערכה, על התנהגותו האלימה של המערער, על שיחת טלפוןليلית של המטלוננט עם אחותה בליל אירוע האונס השני, ועל מצבה הפיזי והנפשי לאחר אירוע זה.

9. אשר לעדות המערער, קבע בית המשפט המחויז כי זו לא הייתה אמונה, כי עדותם התאפיינה בסתיירות רבות, ועליה ממנה מגמות של הסתרה, מניפולטיביות, ברירות ראיות והציג תמונה חלקית בלבד. כן נקבע כי העמקות בגורסתו של המערער העלתה תמיות שחלקן נותרו ללא מענה ולחלקן ניתנו הסברים חסרי הגון ומונגדים לשכל הישר באופן שהקשה לחת בהן אמון. נקבע כי המערער הותיר רושם של אדם מתוחכם המחשב הטוב את צעדיו וכי הוא פועל בשיטתיות ובהתמדה כדי "ליצור ראיות" לטובתו ונגד המטלוננט. ביחס לעדים מבני משפחתו של המערער נקבע, כי אלה ניסו בעדותם לצמצם ולמזער את חלקו של המערער באירועים, וכי בעדויותיהם נתגלו סטירות ו"אי-אמירת אמת" אשר הקשו על מתן אמון בדבരיהם.

10. בהמשך לאמר, ומשהו עדפה גורסתה של המטלוננט על פני זו של המערער, קבע בית המשפט המחויז כי הוכחו כל העבירות המיחוסות למערער, בהם מעשי התקיפה, האונס ומעשה הסדום. בהקשר זה ייחד בית המשפט המחויז דיין לשאלת האם התקיימו כל יסודות העבירה באירוע האונס השני. בית המשפט המחויז עמד על כך שהמטלוננט סיפרה תחילתה על ניסיון חדרה שלא צלח, ובהמשך תיארה כי התקיימה חדרה, אולם קבע, על יסוד פסיקתו של בית משפט זה, כי אין בגרסה מתחפתת של קורבן עבירה מין כדי לפגוע במהימנותה וב瞞קה. לאחר בחינת כל אמרותיה של המטלוננט, קבע בית המשפט המחויז כי הוכח שאכן התקיימים יסוד ה"בעל" הדרוש להרשעה בעבירות האינוס. נקבע לעניין זה כי כבר מלכתחילה העידה המטלוננט כי התקיים מגע בין איבר המין שלה לאיבר מינו של המערער, וכי שימושה במונח "ניסה", התיחס לאירוע המערער לבצע חדרה מלאה ולבווא על סיפוקו, ולא להעדר חדרה כלל.

11. השופט כי סעב הצדיף לחוות הדעת העיקרית, ציין אף הוא בחוות דעתו את התרשומות החשובות מעדותה של המטלוננט, ואת העדפותה על פני עדות המערער. כן הוסיף כי למעשה בכל הקשור לעבירות המין, המערער הודה שיחסיו מין אמנים התקיימו וחדרה הייתה, אך טען שהדברים נעשו בהסכמה. משנשללה טענת ההסכמה, הרי שהוכחו יסודות עבירה המין אף באירוע האונס השני.

12. גם השופט יי' ליפשץ הצדיף לחוות הדעת העיקרית, ציין אף הוא כי התרשם מעדותה האמונה של המטלוננט. עוד הוסיף כי בהתאם לעדויות שנפרשו בפני בית המשפט, היחסים בין המערער למטלוננט היו מעורערים הם ישנו בחדרים נפרדים ולא קיימו יחסי מין. בהמשך לכך קבע כי גרסת המערער לפיה יחסי המין היו בהסכמה מוקשית בבסיסה. עוד קבע, על יסוד הראיות שנשמעו, כי יש לדחות מכל וכל את גרסת המערער Caino הסכימה המטלוננט לקיים עמו יחסי מין ולאחר תחילת מעשה, נמלכה בדעתה.

13. בהתאם לכל האמור, הרשע בית המשפט המחויז פה אחד את המערער בכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

יעקורי גזר הדין

14. ביום 18.2.2021 גזר בית המשפט המחויז את דיןו של המערער. בגזר הדין, נחלקו שופטי הרכב הן ביחס למתחם הענישה המתואים לעבירות בהן הורשע המערער והן ביחס לעונש שיש לגזר עליו בגין מתחם הענישה. יחד עם זאת, לא הייתה כל מחלוקת שיש לראות את מכלול המעשים המפורטים בכתב האישום כמסכת עברינית אחת אשר יש לקבוע לה מתחם עונישה אחד. שופטי הרוב (השופטים ציגלר וליפשיץ) עמדו על חומרת העבירות בהן הורשע המערער, ועל פגיעתן באוטונומיה של המתלוונת, ברצונה החופשי, בצענת הפרט שלה ובזכותה לח' שלווה וכבוד. כן ציון כי המערער פגע פגיעה משמעותית בתחומי הביטחון האישי של המתלוונת בביתה ובמיטתה. בית המשפט המחויז הוסיף ועמד על נסיבות ביצוע העבירות ובהן, בין היתר, ביצוע המעשים במספר הגדמוני; ביצוע מtower שתלטנות ורצון לפגוע במתלוונת; האליםות שאפיינה את ביצוע עבירות המין; הנזק הפיזי והחבלות שנגרמו למתלוונת בעקבות מעשיו של המערער; והנזק הנפשי שנגרם לה. כן נלקחה בחשבון העובדה שמעשי האליםות בהם הורשע המערער, אינם מצויים במדד גובה של חומרה והם נעשו ללא תכנון מוקדם. לאחר התייחסות למדיניות הענישה הנוגגת ולסעיף 355 לחוק העונשין, המחייב הטלת עונש מזערני בעבירות בהן הורשע המערער, סברו שופטי הרוב כי יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 4 ל-8 שנות מאסר.

15. בבחינת הנسبות שאינן קשורות ביצוע העבירות, התייחסו שופטי הרוב לכך שהמערער לא נטל אחריות למשיו ולא הביע כל אמפתיה כלפי המתלוונת; לכך שפעל במשך תקופה להקלת המתלוונת ובני משפחתה ללא ידיעתם; לכך שלא עשה כל מאמץ לפצות את המתלוונת, לא שילם לה את המוהר שנפסק לה בהליך בית הדין השראי ואף פתח בהליך פשיטת רגל לכך שהמתלוונת לא קיבלה ממנו מאומה. כשיקולים לקולת העונש, התייחס בית המשפט המחויז לגילו הצער של המערער בעת ביצוע העבירות; העובדה שהוא נעדך עבר פלילי ומנהל אורך חיים נורטטיבי במישורי חייו האחרים; לכך שמאז גירשו מהמתלוונת הקים משפחה חדשה; ולהשפעות הענישה על משפחתו. כן התייחס בית המשפט המחויז לטענת השינוי שהעלתה המערער וקבע כי בשקלול הנسبות, ובهن תרומתו של המערער להימשכות ההליכים, לא התקיים שינוי שיש בו כדי להקל בעונשו באופן מואמן. עם זאת נקבע, כי ניתן לכך משקל מסוים. בהתאם לאמור, קבעו שופטי הרוב כי יש להשיט על המערער את העונשים הבאים: 5 שנות מאסר בפועל בגין עמי מעצרו; 12 חודשים מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים בתנאי שלא יעבור כל עבירה אלימות או מין מסוג פשע; 6 חודשים מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים בתנאי שלא יעבור כל עבירה אלימות או מין מסוג עוון; ופיצוי למתלוונת בסך 55,000 ₪.

16. השופט סעב בדעת מיעוט, הctrarף לדעת שופטי הרוב בכל הנוגע לחומרת העבירות והפגיעה הקשה שנגרמה למתלוונת בעקבותיהם. השופט סעב ציון כי המערער כפה את עצמו על המתלוונת על יסוד תפיסת עולם קיצונית, בלתי מקובלת ושגיה, ולפיה אישת היא רוכש בעלייה ומותר לו לעשות בה כרצונו. עם זאת, סבר כי מכלול הנسبות אינו מצדיק את הענישה שנקבעה על-ידי דעת הרוב. כך, התייחס השופט סעב לפסיקה הנוגעת לעבירות מן שבוצעו בבת זוג ובה נגזרו עונשים קלים יותר. עוד ציין שעל אף שמדובר בעבירות חמורות, אין מדובר בעברין מן שאנס עוברת אורח מזדמנת וכפה עליה את עצמו בכוח וברוטליות, אלא בבני זוג שקיימו ביניהם יחסי מן בהסכם לאורך תקופה נשואיהם. בשים לב לכך, וכן לנسبות עליהן עמדו גם שופטי הרוב, סבר כי מתחם העונש ההולם נع בין 2 ל-5 שנות מאסר. באשר לנسبות שאינן קשורות ליצוע העבירה התייחס השופט סעב לכך שהמערער בנה תא משפחתי חדש,

שהוא נעדך עבר פלילי, כי הוא מתנהל באופן נורטטיבי בכל מישורי חייו האחרים, ולא נפתחו לו תיקים חדשים. בהתבסס על נסיבות אלה סבר, שניתן ללמידה מהן על קיומו של תהליך שיקומי שנעשה ביוזמתו של המערער לא התערבות גורמי טיפול, ובהתאם יש ליתן לכך משקל כשיוך לקופה מטעמי שיקום. כן סבר כי יש לראות בעבירות המין שביצע המערער כמעידה חד פעמית, וכי יש לתת משקל משמעותי יותר לחולוף הזמן מעת ביצוע העבירות ולשייחו בהגשת כתב האישום. בהתאם לאמור, סבר כי יש להטיל על המערער 30 חודשים מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיקוח למתלוונת בסך 40,000 ₪.

17. בהתאם לכך, הוחלט ברוב דעתות, נגד דעתו החולקת של השופט סעב, להטיל על המערער 5 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלוות כמפורט לעיל.

מכאן הערעור.

טענותה המערער

18. הערעור מופנה הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי גזר הדין. בגדרו של הערעור על הכרעת הדין, טוען המערער כי שגה בית המשפט המחויז בהערכתו את מהימנותה של המתלוונת, בהיותה עדות יחידה וכבושא ו בשל הסdiskim הרבים שנתגלו בה, שיש בהם כדי למוסט את עדות המתלוונת, ולכל הפחות, להקים ספק סביר באשחת המערער. נטען כי המתלוונת שינתה והתאימה את גרסאותיה במהלך המשפט; כי ישנים הבדלים משמעותיים בגרסאותה; וכי בדתה פרטימן ואירועים.

19. באשר לאיורו האונס הראשון טוען המערער, כי תיאורה של המתלוונת את אופן ביצוע המעשים, ובעיקר אופן החדרת אצבעותיו לאיבר המין של המתלוונת, היה מוגזם ומוועצם ואין מתקבל על הדעת. באשר לאיורו האונס השני טוען המערער, כי המתלוונת העידה לראשונה על מגע בין איבר מינה ואיבר מינו של המערער, ועל חדרה, רק בעדותה בבית המשפט, מבלי שניתן הסבר סביר לככישת עדותה. עוד נטען כי המתלוונת לא סיירה לרופאה לבדוקה אותה לאחר הגשת תלונתה שעבירה אונס, כי היא לא מיהרה להתлонן אלא הלכה קודם לעבודתה, וגם בהודיעותה לא הזכירה אונס. נטען שככל אלה מלמדים שבדתה את האונס מליבה וכי רצון בנקמה הוא זה שהניע את המתלוונת להגיש את תלונתה. כן נטען כי די באפשרות שמניע פסול הוא שהביא להגשת התלונה, כדי לבסס ספק סביר באשחת המערער.

20. המערער טוען כי שגה בית המשפט המחויז בקביעותיו העובdotיות בנוגע להקלטה הלילית. לשיטתו, בית המשפט המחויז לא התייחס להקלטה הלילית מכלול ולא נתן משקל ראוי לተכניתה, אלא בחר קטיעים נבחרים כדי לבסס את אמינותה של המתלוונת. נטען שבית המשפט המחויז שגה גם בכך שהוציא מהקשרו את קטע השיחה בין המערער והמתלוונת בהתייחס לשකפת הדת על יחסיו מין בין בני זוג שלא בהסכמה האישה. לשיטת המערער, שיחה זו נסובה על חי הנישואין באופן כללי ולא על איורו מסויים.

21. באשר לחקירת המשטרה, טוען המערער כי זו התנהלה בצורה פסולה במטרה להפליל את המערער. כךטעןתו, הדריכו החוקרים את המתלוונת במטרה להפלילו, וכן נפלו פגמים בניהול החקירה שהובילו למחדלי חקירה

רבים. לטענת המערער שגה בית המשפט המוחזי בכר שלא נתן את המשקל הראוי למחדלי החקירה הנטענים. כך, מפנה המערער, בין היתר, לכך שהמסرون שלחה המתלוונת למערער לפני הגישה תלונתה לא הוגג למערער בחקירותנו; שהמשטרה לא גבהה עדות מרופאת נשים לה ספירה המתלוונת, לפני הגישתה, על הפגיעה בה; להיעלמות תМОנות חבלותיה של המתלוונת מתיק החקירה; ולמסירת הודעתה של המתלוונת במשטרה כshedlat chadar החקירה פתוחה, כך שאחותה שמעה את תוכנה.

.22. אשר לערעור על גזר הדין, טוען המערער כי היה מקום לתת משקל רב יותר לשיהו בהגשת כתב האישום ולהימשכות ההליכים; לכך שמדובר בעבירות במדד הנמוך של עבירות המין; לכך שלא ניתן משקל מספק לעובדה שהמערער השתקם ואינו בעל דפוסי עבריות מורשיים; לעובדה שלא נשקפת ממנו מסוכנות; לכך שהוא הקים משפחה ומנהל אורח חיים נורטטיבי; ולנזק שיגרם לו ולמשפחה שלו בשל המאסר. כן מלון המערער על כך שבעת קביעת מתחם הענישה הסתרם בית המשפט המוחזי על מקרים חמורים יותר מאשר משקפים את נסיבותו של האירוע המיויחס לו.

.23. מנגד, המדינה סומכת את ידיה על הכרעת הדין וגזר הדין על נימוקיהם, וטוענת כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו. טוען, בין היתר, כי אין להתערב במצביו עובדה ומהימנות שקבעה הערקה הדינית; כי עדותה של המתלוונת אמינה ונתמכת בחיזוקים רבים ואילו גרסתו של המערער אינה אמינה ורצופת סתרות. באשר לטענה למחדלי חקירה, טוען כי כלל לא מדובר במקרים מסוימים. באשר לערעור על גזר הדין, טוען כי העונש שנגזר על המערער הולם את מעשיו החמורים ונסיבות ביצועם וכי אין להתערב בו, ולענין טענת השיהו טוען כי עיון במכלול הנסיבות מעלה שלא מדובר בשיהוי המצדיין הקלה בעונשו של המערער.

דין והכרעה

.24. לאחר שבchnerתי את הכרעת הדין וגזר הדין, עינתי בתיק בית המשפט המוחזי ונתמי דעתן לטענות הצדדים, הגעתן למסקנה כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו, וכך יצא לחברי לעשות.

.25. טענותיו של המערער מתמקדות בעיקר במהימנות שראה בית המשפט המוחזי לייחס לעדות המתלוונת, ובהעדפה על פני גרסת המערער.

כידוע, מלאכת הערצת מהימנותם של עדים מסורה בידי הערקה הדינית, המתרשות מהעדים באופן בלתי-Amzui, ואין ערכאת הערעור נוטה להתערב בהערכתה זו אלא במקרים נדרים ווצאי דופן (ראו מבין ע"פ 1682/22 סבג נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (11.9.2022); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 (3.7.2007); ע"פ 1193/16 סונג נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (17.5.2018); ע"פ 4707/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (7.2.2022)). כוחה של הלכה זה יפה גם כאשר מדובר בערעור על קביעות עובדה ומהימנות בעבירות מין, שבahn של עבירות, קביעת הממצאים מtabbust בחקירה על עדויות הנגע והפגע ועל התרומות הערקה הדינית מאמינונות ומהימנותן (ראו: ע"פ 4087/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (28.4.2022)).

המערער עיר להלכות אלה, אולם הוא טוען כי בעניינו מתקיימים החריגים להתערבותה של ערכאת הערעור

בממצאי עובדה ומהימנות. בהקשר זה נטען, כי ממצאי הערכאה הדינית מבוססים על שיקולים שבגון, וכי נפלו בידי הערכאה הדינית טעויות מהימנות באופן הערכת מהימנות העדויות ובדרכ הסקט מסקנותיה מהראות שהובאו. כן נטען כי ניתוח הראות אינו מוביל בהכרח לנצחאה אליה הגיע בית המשפט המוחז', הן לעניין עצם ביצוע המעשים והן באשר להתקיימותם של יסודות העברות, ובפרט באשר להתקי"מותו של יסוד ה"בעלה" הנדרש להרשעתו בעבירות האינוס.

כאמור, לאחר בחינת טיעוני המערער, לא מצאתי כי יש בכוחם של אלה כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור בנסיבות מהימנות שקבעה הערכאה הדינית. בית המשפט המוחז' דין בהכרעת דין באופן מكيف ומפורט בכל טענות המערער, ממצאי המימנות שקבע מנומקים היבט, ונמצאו להם חזוקים ממשמעותיים בראשות חיזוכיות כפי שיפורט להלן.

מהימנות המתלוננת

26. כאמור, בית המשפט המוחז' התרשם באופן חיובי ביותר מעדותה של המתלוננת, התרומות אשר זכתה להתייחסות מיוחדת מכל אחד מחברי המותב. נקבע כי עדותה הייתה שוטפת, עקבית, קוהרנטית ואמינה וכי גרסתה היא זו המשקפת נכון מהלך האירועים. מסקנותיו אלה של בית המשפט המוחז' עוגנו בטעמים הבאים: עקבותיה של המתלוננת ועמידתה על גרסתה לאורך כל שלבי ההליך; העדר הפרזה או העצמה בתיאוריה והשתדלותה לדיק בפרטים; העדר סתיות מהותיות בעדותה; ותיאור האירועים בעדותה תוך מיקודם בזמןים ונסיבות ספציפיים; בית המשפט המוחז' הוסיף וציין כי המתלוננת חשפה את המעשים, למטרות הקושי לעשות כן שניכר עליה בעת מתן עדותה שלוותה לעיתים בהתרכזויות בכיו וכעס.

27. לא ראייתי לקבל את טענת המערער כי המתלוננת כבשה את עדותה וחשפה את הפגיעות בה באופן הדרגתי, באופן הפגם באמינותה. מעיון בהודעותיה הראשונות במשטרה ניכר כי המתלוננת הגישה את תלונתה בעקבות עבירותimin המין שנעשה בה, וכי את איוריי האלים חשה רק לשאלות החוקרם. תלונתה הוגשה ביום 29.8.2016 בשעה 18:18, למחמת איוריי האונס השני וכשבועיים לאחר איוריי האונס הראשון. מדובר בעדות קצרה ביותר האוחזת שני עמודים המתארים את שני איוריי האונס באופן תמציתי, מביל שנעשה ניסיון מצד החוקר לעמוד על פרטי האירועים (נ/6). בהקשר זה העיד החוקר מנחם פינטו בבית המשפט כי גבה מן המתלוננת עדות "ראשונית" בלבד, וכי למחמת היום אמורה הייתה המתלוננת להיחקר על ידי חוקרת שתגובה ממנה עדות מלאה. ואכן, בהודעתה הבאה שנגבתה ביום 1.9.2016 לפניה החוקרת אינסה רביץ, מפקחת המתלוננת, לשאלות החוקרת, תיאור מפורט יותר של מעשי המערער באربعת האירועים (נ/7). משנדרצה המתלוננת בעדותה לעיתוי הגשת התלונה, תיארה היטב את הסיטואציה המורכבת בה הייתה נתונה והרגשות הסותרים ששימושו בה בערבותיה: "זמןנו היה תמיד כל כך מובלבלת, לא ידעת אם אני אוהבת אותו או לא". עוד הסבירה "אם אני גרושה זה לא קל, אם אני הולכת למשטרה זה לא קל, אם אני מספרת להורים שלי לא יודעת מה הם עושים אם שמעו את הדברים האלה, זה לא דבר קל, יש הרבה נשים שנאנסות יושבות בשקט שנים... מה אני מacha שירוג אותו?" (פרוטוקול מיום 27.3.2019, בעמ' 17 ובעמ' 115). בנסיבות אלה, אין לומר כי מדובר בעדות כבושא הפגמת מהימנות עדותה של המתלוננת.

28. באופן פרטני יותר טוען המערער, לכבישת עדותה של המתלוננת בהתייחס ליסוד החדרה באירוע האונס השני. נטען כי בתלונתה הראונה במשטרה, לא הזכירה המתלוננת כלל שהיתה חDIRAה, ואף לא הזכירה מגע כלשהו

בין איבר מינה לאיבר מינו של המערער. כן נטען כי רק בעודותה בבית המשפט טענה המתלוונת לראשונה כי הייתה חדרה או ניסיון חדרה, ولكن מדובר בעדות כבושא שאין לקבלה. עיוון בהודעותיה של המתלוונת במשטרה מלמד כי תיאור זה אינו מדויק. על נסיבות גביהת הודעתה הראשונה של המתלוונת עדות לעיל, אולם כבר בהודעתה מיום 1.9.2016, ימים ספורים לאחר אירוע האונס השני, מספקת המתלוונת תיאור מפורט יותר של מעשה האונס השני: "הוא החזק אותו עם הידיים שלו בכתפיים שלי ותפס לי את הרגליים ברגליים שלו תוך שהוא פותח לי את הרגליים, אני הרגשתי את האיבר מין שלו עומד וכשהוא ניסה להחדיר, אני לא רציתי, קיוווצתי (הטעות המקורי) את איבר המין שלו והוא לא הצליח להיכנס ואז מיד איבר המין שלו כבר לא עמד, וזה הוא ירד ממני. מיד הלך" (נ/7, בעמ' 2). בהודעותיה המאוחרות ובعدותה בבית המשפט הבהירה המתלוונת כי המערער החל להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה (ראו: פרוטוקול מיום 27.3.2019 בעמוד 14). לאחר בחינת עדות המתלוונת קבע בית המשפט המחוזי כי: "השימוש במונח 'ניסה' מתייחס לאופן שבו לא הצליח הנאשם לבצע חדרה מלאה בוודאי לא בא על סיפוקו באותו אירוע ולא לך שלא הייתה בעלייה בכלל" (פסקה 138 להכרעת הדין).

אוסיף כי לטעמי, יש בתיאור המעשה על ידי המתלוונת, כפי שפורט בהודעתה מיום 1.9.2016 במשטרה (נ/7), כדי לבסס את יסודותיה של עבירות האינוס. כיצד, בית-משפט זה נקט בפרשנות מרחיבה באשר ליסוד החדרה. בעניין זה נקבע בשורה ארוכה של פסקין דין, כי על מנת לבסס את יסוד הבעילה בעבירות האינוס, "די בקיומו של 'מגע' עם איבר המין של האישה, 'התחלת חדרה', ואין הכרח בחדרה של ממש אל תוך איבר המין של קרבן מעשה האינוס" (ע"פ 5165/98 דסה נ' מדינת ישראל (23.12.1998); ע"פ 7951/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 25 (7.2.2007); ע"פ 2375/15 מדינת ישראל נ' נס, פסקה 40 (22.2.2018); ע"פ 1126/19 פלוני נ' מדינת ישראל (22.10.2012)). תיאורה של המתלוונת בהודעתה עונה על המבחן האמור. מכאן, שעדותה של המתלוונת על מעשה הבעילה אינה עדות כבושא, ודין בה, לא כל שכן בהבהתה המאוחרות שהתקבלו כמהימנות על ידי בית המשפט המחוזי, כדי לבסס את יסודותיה של עבירת האינוס (ראו: פסקאות 136-138 להכרעת הדין).

29. באשר ליתר טענות המערער לסתירות בגרסת המתלוונת, לא מצאתי כי יש באלה כדי לפגום במהימנות עדותה. בהקשר זה נקבע בפסקת בית משפט זה כי מהימנות גרסתו של נפגע עבירות בגין תיבחן בהתייחס לילבת גרסתו. כן נקבע כי "השאלה איננה אם קיימים אי-ידיוקים ואי-התאמות בפרטם, אלא אם mikshe כולה היא אמונה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכללית המתקבלת מן העדות והחויקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת המערער מעבר לכל ספק" (ראו: ע"פ 8916/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (1.7.2009); ע"פ 1526/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 47 (11.8.2022)). בוחנתי את טענות המערער לסתירות בעדות המתלוונת והגעתי למסקנה כי צדק בית המשפט המחוזי עת קבע כי הסתרות בדבריה, ככל שהן קיימות, אין מהותיות, וכן אין בהן כדי לכרטס במהימנות עדותה של המתלוונת.

החויקים לגרסת המתלוונת

30. לעומת זאת, לעומת זאת,..

ידיעת המתלוונת, בה נשמעות אמירות של המתלוונת למערער התומכות בגרסתה, לרבות שיח שאלה האם הדת אפשררת לק'ים יחסית מין עם אישת בכוח בגין רצונה; שיחת הטלפון של המתלוונת עם אחותה בליל האונס השני הנשמעת בהקלטה הלילית; עדויות בני משפחתה של המתלוונת על אירוע האלים הראשון עליו יודעו בזמן אמיתי, על סימני החבלות שראו על גופה של המתלוונת, על עזיבתה של המתלוונת את ביתה לחודש ימים לאחר אירוע זה וזרתה רק לאחר סולחה שנערכה, ועל מצבה הפיזי והנפשי הקשה בעקבות אירוע האונס השני; והקלטה שיחתו של המערער עם חברו עסאם, בה אישר כי שבר חפצים בביתו וירק בפניה של המתלוונת (ת/5).

31. המערער טוען כי חילופי הדברים הנשמעים בהקלטה הלילית הוצאו מהקשרם, וכי בחינותם כמכול מובילת למסקנה אחרת. ניסיונו של המערער לחת משמעות שונות לדבריה של המתלוונת נדחו על-ידי בית המשפט המחוזי, ובפרט נדחו הסבורי לדין שנערך בין בני הזוג בנוגע להשफת הדת על קיום יחסית מין עם אישת בגין רצונה (ראו: פסקאות 104-106 להכרעת הדיון). מעין בדברים שוכנעתי כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי את שקבוע. תמליל ההקלטה הלילית מספק תמייה ברורה לגורסת המתלוונת ולפיה כפה עליה המערער ייחס מין שלא בהסתמכתה. כך עולים הדברים מן ההקלטה:

"המתלוונת: מצטער?

המערער: על מה מצטער?

המתלוונת: כל מה שעשית בי.

...

המתלוונת: כן, כי אני לא זונה (מילה לא ברורה) לא שתבוא תגמור עם עצמן ותלך" (בעמ' 1 לתמליל ת/5ב).

ובהמשך:

"המתלוונת: באת רק להרים אותו, תשכב איתי בצד שתהרים אותו, כי אתה תמות ותהרים אותו" (בעמ' 4 לתמליל)

"המתלוונת: אבל אתה הלב שלך לא נהיה חמוץ שאתה תבוא ותשכב איתי.

המערער: עד הסוף, לא לא נהיה חמוץ, כי זה זכותי.

המתלוונת: זכורת?

המערער: כן.

המתלוונת: אבל הדת לא נותן לך אם האישה לא רוצה.

המערער: זכותי.

המתלוננת: הדת לא נוטן.

המערער: הדת נוטן את האישה, הדת נוטן לאיזה אם את אין לך ידע, הדת נוטן לאישה אפילו מה שהיא היא צריכה לספק את בעלה.

המתלוננת: הדת נוטן לגבר שירק בפנים של אשתו... (בעמ' 7 לתמליל ת/5א).

הקלטה זו, שנערכה בליל אירוע האונס השני ללא ידיעת המתלוננת, מחזקת את גרסת המתלוננת ומעידה על אירוע שבביסו הuder הסכמה. עוד היא מעידה על השקפת עולמו של המערער ולפיה על אשת איש "lsepk את בעלה" וכי אין במשיחי, גם בהuder הסכמה, אלא מימוש "זכותו" כבעל. קריית תמליל ה הקלטה מכלול אינה מובילה למסקנה אחרת.

עדות המערער

32. כפי שפורט לעיל, אל מול גרסתה העקבית של המתלוננת אשר נתמכה בחיזוקים ממשמעותיים, עמדה גרסתו של המערער אשר נמצא בלבתי אמונה, תוך שנקבע כי עליו **מננה** "הסתירה, בחירת ראיות והציגת תמונה חיליקת כמו גם סטיות רבות שלא זכו לכל הסבר". בהכרעת הדיון פירט בית המשפט המחויז את שלל הסטיות, התמיינות והשקרים שנמצאו בעדותו של המערער, ולא ראייתי צורך לחזור על הדברים (ראו למשל: פסקאות 79, 82, 88, 109, 114, 119 ו-123 להכרעת הדיון). בית המשפט הוסיף וציין כי המערער "ברר את חומר הראיות שאסף בהתאם למה שסביר שיויעל להגנתו ויזק את טיעוניו", תוך שבחר בדרך של "גilio טפח והסתרת טפחים". כך עשה, עת שקד על הקלטה המתלוננת לאורך תקופה ממושכת וחשף הקלטות אלה טיפין ובאופן חלקי בלבד (ולדבריו "מה שהיא מענין ה'יתוי' משairy מה שלא היה מענין ה'יתוי' מוחק"). לא מוטר לציין בהקשר זה כי המערער לא התייצב לחקירה במשטרה, אף שידע שהוא דרוש לחקירה (כפי שעלה, בין היתר, מהקלטה שיחתו עם חברו עסאם), והוא אוטר באקראי עת רכבו נעצר לבדיקה שגרתית.

טענות נוספות

33. המערער טוען כי המתלוננת העיליה עליו עלילת שווה בשל רצונה להתרשם ממנו, ולהילופין כדי 'לחנן' אותו. בית המשפט המחויז ערך דיון מקיף בטענות אלה ודחה אותן מכל וכל. נקבע כי בפועל המערער הוא זה שהגיע את תביעת הגירושין והחל להעיר לאפשרות זו מבعد מועד, בין היתר, באמצעות איסוף "ראיות" נגד המתלוננת על ידי הקלטה בסתר, העברת רישום היתר הבניה של בית בני הזוג בוועדה המקומית בשם אביו ימים ספורים לפני עזיבת המתלוננת את הבית, וביטול חופה זוגית מתוכננת של בני הזוג. כל אלה מעידים על היררכיות מוקדמת לפירידתו הצפואה מן המתלוננת עד בטרם הוגשה תלונת המתלוננת במשטרה. אף טענתו כי במסגרת הליך הבורות המתלוננת הסכימה לבטל את תלונתה בתמורה לתשלום המוחר התבררה כלל נכונה.

34. טענות המערער למחדלי חקירה, קיבלו התייחסות הולמת בהכרעת הדין, ולא ראוי צורך להוסיף דברים (ראו: פסקאות 37 ו-80 להכרעת הדין, וכן פסקה 10 לחווות דעתו של השופט י' ליפשיץ)._CIDOU, כאשר קיימת תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמו של נאשם, אין בקיום של מחדלי חקירה כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי (ראו: ע"פ 18/5066 רוזקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 56 (4.9.2022); ע"פ 10735 גולדמן נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (20.2.2006)). הכלל בעניין זה הוא, כי על בית המשפט לבחון עד כמה הש五四 מחדל החקירה, ככל שהיא, על הגנתו של הנאשם ועל הוכחת העבירות המיוחסות לו מעבר לכל ספק סביר. עניינו, בהתאם למפורט לעיל, לא התרשמי כי מחדלי החקירה הנטענים פגמו בתשתיית הראייתית האיתנה עליה מבוססת הרשותו של המערער או גרמו לו נזק ראייתי כלשהו שפגע בהגנתו (ראו: ע"פ 9288/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (26.5.2020)).

35. סיום הדברים הוא, כי אין בטענות המערער, כדי לערער את גרסת המתלוננת או כדי להקים ספק סביר בדבר אשמו של המערער. אף לא מצאתי כי המערער הצבע על טעות בהכרעת דינו של בית משפט קמא. מדובר על הכרעת דין מקיפה וمبוססת, הנשענת על התרשםתה של הערקה הדינית מהעדויות שהובאו לפניה, ובכלל זאת עדויות המתלוננת והמערער, וכן על עדויות מחזקות נוספת. בחינתן של ראיות אלה מלמדת כי לא קמה עילה להתערבות ערכת הערעור בהכרעת הדין, ולפיכך, יצא לחברי לדוחות את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

36. סבורני כי יש לדוחות גם את הערעור על גזר הדין.

cidou, הלכה היא כי ערכת הערעור אינה נהגת להתערב בעונש שהוטל על-ידי הערקה הדינית, אלא בנסיבות בהן גזר הדין מוגלה סטייה ניכרת מדיניות הענישה הנהוגת או במקרים חריגים שבהם נפלת טעות מהתוית בגזר הדין (ראו: ע"פ 2647 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (21.8.2022); ע"פ 5262/21 אבו סביבה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (16.5.2022); ע"פ 8172/21 חגי'ז נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (15.5.2022); ע"פ 126/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 10 (27.4.2022)). הלכה זו נכונה גם כאשר נחלקות הדעות בערקה הדינית וקיימת דעת מיעוט ביחס לעונש. עם זאת, קיומה של דעת מיעוט עשויה להצדיק בחינה זהירה יותר של דעת הרוב על-ידי ערכת הערעור (ראו: ע"פ 8937/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (5.9.2021)).

שופטי הרוב ראו להטיל על המערער עונש של חמיש שנות מאסר בפועל בגין עבירה נלוית, בעוד שופט המיעוט סבר כי ניתן להסתפק בעונש של 30 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה נלוית. לאחר עיון בדעת שופטי הרוב ודעת שופט המיעוט, ולאחר בוחנת מכלול שיקולי הענישה, לא מצאתי כל טעם המצדיק התערבות ערכת הערעור בעונש שנגזר על המערער, אשר אינו חריג לחומרה מדיניות הענישה הרואה לעבירות בה הורשע.

37. המערער הורשע בשני מעשי אונס ומעשה סדום שבוצעו באלים מתלוננת, בשני איורים שונים, וכן בשני מעשי אלימים שביצע כלפיה. לעבירות המין שביצע במטלוננט, בת זוגו באותה עת, יש לייחד מילימ'ים קצרות.

עבירת האינוס נועדה להגן על האוטונומיה של האישה על גופה, על רצוניה החופשי ועל כבודה כאדם. בעבירה האינוס, כשלעצמה, גם כאשר זו אינה מלאה בשימוש בכוח, יש משום פגיעה אלימה, משפילה ומדכאת באישה, תוך

פלישה לגופה, רmisת רצונה ופגיעה בזכיותה הבסיסית ביותר אדם. הטיב לתאר זאת, בדרךו, השופט מ' חסין, בדבריו על עבירות האינוס:

"עבירת האינוס נועדה ובאה להן על ריבונות האישה על גופה, על כבודה של האישהadam, על האוטונומיה של רצונה, על אני. בריח-התיכון בעבירות האינוס הוא הגנה בלתי מתאפשרת על זכותה של האישה – כמוות גבר – לבחירה חופשית; הרשות נתונה לה לאישה, זכotta עומדת לה לבחירה חופשית מה תעשה ומה לא תעשה [...] פלישה שללא-בהיתר לגופה של אישה, לגוף של אדם, משפילה היא – משפילה ומדכאת; כאבתה היא, כאבת-במאוד; פוגעת היא – פגעה חרדה וכואבתת; מעלייה היא – והעלבן עמוק וצורב. נרמס אני, הנפש נחתכת, נפגע החופש, נגרעת האוטונומיה של הרצון, נדרס הכבוד" (ע"פ 115/00 ט"ב נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (27.7.2000).

38. לעבירות אינוס המבוצעת בחתם זוג היבטים מיוחדים. שופט המיעוט סבר, בגזר דיןנו, כי "אין להתעלם מהעובדה כי בעניינו אין מדובר בעברין מין או באנס שמצוין עוברת אורח מזדמנת וכפה עליה את עצמו בברוטליות" וכי "מדובר בבני זוג שקיימו ביניהם יחסי מין בהסכם" לאורך תקופת נשואיהם. ואולם, העובדה כי מדובר באנס בת זוג, ולא קרובן מזדמן, אינה מהוות נסיבה המקלת עם מבצע העבירה. זכותה של אישה לאוטונומיה על גופה אינה נחלשתبدل אמרותיו של קשר הנישואין, ואין ביחסי נשואין, או בהיכרות אינטימית שבין האנס לקורבונו, כדי להפחית מעוצמת הפגיעה. לאונס בטור קשר הנישואין עושים לה탈ות נזקים מיוחדים, בהם תחושים בגידה וכן אונים בטור המערכת הזוגית, פגעה קשה בתחושים הביטחוני האישי ונזק נפשי ארוך טווח (ועל הנזקים הנגרמים לקורבנות עבירות מן שנפגעו על ידי בני זוג ראו: ע"פ 635/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (12.1.2012); כן ראו דנה פוגץ, "ברצון שניהם ובשמחתם – אינוס בידי בן זוג והתוויות גבולות המשפט הפלילי בחברה משתנה", עיונים במשפט מגדר ופמיניזם, 501, 526 (2007) (להלן: פוגץ)).

39. יאמר ברורות, אין מקום לגלות יחס שלחני כלפי אינוס בטור יחסי נשואין, ואין להכשיר בדרך זאת תפיסות בלתי לגיטימיות הרואות באישה רוכש בעליה, וביחסו זכויות מקנות זכות ליחס מין בלתי מוסכמים. אישה אינה מאבדת את זכותה לאוטונומיה על גופה ואת רצונה החופשי עם כריתת קשר הנישואין, ואונס בטור יחסי זכויות הוא אונס לכל דבר ועניין. בהקשר זה יש לזכור, כי תקיפה מינית בדי' בן זוג היא מהתקיפות השכיחות בין סוג התקיפות המיניות, וחלק נכבד ממקרי האונס מבוצעים בטור יחסי זכויות (ראו: פוגץ, בעמ' 520-521). עדמה שלחנית לאונס בטור קשרי נשואין עלולה לקבע תפיסות חברתיות שגויות לגבי זכויות נשים על גופן, ולהוות תמריץ שלילי להגשת תלונות על פגיאות מיניות בטור יחסי זכויות, מקום בו הנפגעות ממילא מהסתות להתלוון ולהיחשף (לשיח הזכויות הנלווה לאונס בת זוג והשלכותן על תפיסות חברתיות לגבי זכויותיהם של גברים ונשים במסגרת הנישואים, ראו עירית נגבו, "סיפורו אונס בבית המשפט: ניתוח נרטיבי של פסק דין", 111, 118-124 (2009)). הצורך להגן על האוטונומיה של נשים ועל כבודןadam גם במסגרת קשרי נשואין, מחייב אפוא ענישה חמירה. כפי שאין לייחס חומרה מופחתת לעבירות אלימות כלפי בית זוג (והמחוקק אף ראה בכך ממשום נסיבה מחמירה, ראו סעיף 382(ב)(1) ו-(ג) לחוק העונשין), אין מקום לייחס חומרה מופחתת לאלימות מינית כלפי בית זוג.

40. בעניינו, המערער ניצל את תחושים הביטחון של המתלוונת בבייתה ותקף אותה בעת שינוי בmittata

באלימות קשה - משך בשערותיה, הכה, נשר, החדר אצבעותיו לאיבר מינה - והותירה כאבת וחבולה פיזית ונפשית. המערער לא נטל אחירות למשיו, לא הביע חרטה ולא גילה כל תובנה או הבנה בהתיחס לפגעה שפגע במתלוננתה. משפטי ואמרותו של המערער מעדים עליו כי לא הפנים, גם לאחר ביצוע המעשים וגם לאחר ההליך כי "קיים של יחסינו נישואינו אינו מהוות היתר לאונס" (דברי השופטת ד' ברק-ארץ בע"פ 269/12 פלוני נ' מדינת ישראל (18.10.12)).

41. אוסיף כי לא מצאתי ממש בטענת המערער כי ישabei הגשת תסקירות נגעת עבירה כדי להקל עם עניינו. הנזק שנגרם למTELוננתה כתוצאה מן העבירות בהן הורשע טבוע בהן מעצם טיבן ואני דורש הוכחה באמצעות תסקירות נגעת עבירה (ראוי: ע"פ 1890/16 אוחזין נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.3.2017); ע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (16.1.2009)). על נזק זה למדנו היטב גם מעדותה של המתלוננת בבית המשפט.

42. גם ההיבטים לקולה להם טען המערער נשקלו כולם בಗזר דין של שופטי הרוב ובهم: גילו הצער; אורח חיון הנורמטיבי במישורי חייו האחרים; והימשכות ההליכים בעניינו. יש להציג כי בגין עבירת האינוס שבוצעה תוך גריםת חבלה גופנית, בה הורשע המערער, קבע המחוקק, בסעיף 355 לחוק העונשין, עונש מצעררי העומד על חמיש שנים. בשים לב לכך שהמערער הורשע בעבירות נוספת - בעבירת אינוס נוספת, מעשה סדום ושתי עבירות אלימות - העונש שנגזר עליו אינו מחמיר עמו ובוואדי שאינו מצדיק את התערובתה של ערכת העreau.

סוף דבר

42. אשר על כן, אציע לחבריי לדחות את העreau, על שני חלקיו.

שובטת

השופט י' אלרון:

אני מסכימים.

שובט

השופט י' כשר:

אני מסכימים.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופטת ג' כנפי-שטייניץ.

ניתן היום, כ"ט בתשרי התשפ"ג (24.10.2022).

שפט

שפטת

שפט